

Arrest

nr. 124 633 van 23 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 14 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Sierra Leoons staatsburger te zijn van Fulah afkomst. U werd geboren op 26 december 1983 te Simbakoro.

Toen u in Makeni woonde kreeg u problemen met mensen van de Poro gemeenschap. Op de plek waar u sigaretten verkocht uitte u kritiek over Poro tegen mensen die dezelfde goederen als u verkochten en die tot de Poro gemeenschap behoorden. Deze mensen waren niet tevreden met uw commentaar. Een medeverkoper (die tot de Poro gemeenschap behoorde) was hierom boos en ging met de zaak naar de ouderen.

Twee dagen na dit incident werd u bij u thuis gezocht door leden van Poro. U was op dat moment niet thuis. De volgende dag werd u nogmaals door hen gezocht. Ook nu was u niet aanwezig. U besloot

twee dagen nadat u voor de tweede keer werd gezocht om naar uw oom in Freetown te gaan. Jullie besloten dat u best het land kon verlaten. Twee dagen nadat u in Freetown was, nam u het vliegtuig naar België. Op 8 april 2011 arriveerde u in België. Op 11 april 2011 vroeg u asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u mensen van Poro vreest omdat u kritiek heeft geuit over de Poro gemeenschap. (zie gehoor CGVS, p 9) Bovendien vreest u dat Poro u hierom gedwongen zal initiëren en u daardoor zal worden verstoten door uw stam. (zie gehoor CGVS, p 17)

Vooreerst legt u geen coherente verklaringen af over **wanneer en hoe u problemen kreeg in Sierra Leone**. Wanneer de protection officer (hierna PO) u expliciet vraagt of u na de eerste keer dat Poro u zocht, u toen wist dat u niet veilig was, antwoordt u dat het was **nadat ze u voor de tweede keer zochten** dat u zich niet veilig voelde. (zie gehoor CGVS, p 16) Wanneer de protection officer u vervolgens vraagt waarom u dan na het incident, waarbij u kritiek uitte tegen Poro, niet meer bent gaan werken, verklaart u dat 'Ik wilde niet dat ze me zouden nemen.', **wat toch duidt op een reeds bestaande vrees, voor ze u een tweede keer kwamen zoeken.**

Wanneer de PO nogmaals vraagt waarom u de dag na het incident, niet naar het park ging, verklaart u 'Want de tweede keer keerden ze terug naar mijn huis. Ik wist dat het serieus was. Ik moest het vermijden.' Wanneer de PO nogmaals verduidelijkt dat de vraag handelt over de dag na het eerste incident, verklaart u 'De man had me al bedreigd. Hij zei toen al dat hij zou bewijzen dat ze controle hadden.' Wanneer de PO u confronteert met uw eerdere verklaring, dat u pas wist na de tweede keer dat Poro-leden u zochten, dat het serieus was, zegt u 'Ik wist het, ze waren al naar mijn huis gekomen om me te zoeken.' Wanneer de PO verduidelijkt dat, volgens uw verklaringen, Poro twee dagen na het incident bij u thuiskwam en dat u daarom de dag na het incident toch nog niet wist dat ze u zouden zoeken, zegt u 'Maar ik en de man hadden een woordenwisseling. Ik wilde niet naar daar. Ik wist niet wat hij vervolgens zou doen.' (zie gehoor CGVS, p 17) **U tracht uw gedrag en gevoelens van vrees op een wel afgebakend moment te verklaren aan de hand van gebeurtenissen die later pas plaatsvonden. U past hiervoor uw antwoorden aan naar gelang de vraagstelling van de PO waardoor uw geloofwaardigheid danig wordt ondermijnd.** Indien u bovendien onmiddellijk na het incident enige vrees zou koesteren jegens Poro en indien deze angst alleen zou vergroot zijn door hun eerste bezoek aan uw huis, is het opmerkelijk dat u verklaart dat u 'aan het wandelen was' de tweede keer dat ze naar uw huis gingen. (zie gehoor CGVS, p 18) Iemand die twee dagen na de tweede keer dat Poro u thuis zocht, beslist om naar Freetown te gaan om te vluchten voor Poro, is het bijzonder eigenaardig dat hij gaat 'wandelen'. Dit tast opnieuw de ernst van uw vrees fundamenteel aan.

Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over de plek waar de mensen van Poro u voor de eerste keer hebben gezocht. Zo verklaart u tot tweemaal toe dat ze een eerste keer kwamen naar de **plek waar u verkocht**. (zie gehoor CGVS, p 9) Wanneer de protection officer, naar aanleiding van uw voorgaande verklaring, expliciet vraagt 'De 1ste keer dat u dacht dat ze u zouden zoeken, was toen ze op plaats kwamen waar u sigaretten verkocht?' zegt u 'Nee, het was thuis.' Verder bevestigt u nogmaals dat dat de eerste keer was. (zie gehoor CGVS, p 16) Het is verbijsterend dat u de PO, die zich op uw eerdere verklaringen baseerde, corrigeert en hierdoor tegenstrijdige verklaringen aflegt betreffende de plaats waar u de eerste keer zou gezocht zijn. Deze vaststelling tast verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen fundamenteel aan.

Bovendien verklaart u dat u **nooit zelf de mensen van Poro heeft gezien, waarvan u verklaart dat ze u zochten** aangezien ze telkens langskwamen wanneer u niet thuis was. Verder verklaart u dat de mensen van Poro met niemand hebben gepraat. (zie gehoor CGVS, p 16) **Uw vrees is uitsluitend gebaseerd op verklaringen van derden. Bovendien zeggen deze alleen dat leden van Poro bij u thuis zijn langsgesproken.**

Verder legt u **tegenstrijdige verklaringen af over het feit dat u al dan niet wist of de mensen, tegen wie u uw bedenkingen over Poro uitte, lid waren van de Poro gemeenschap**. Initieel verklaarde u immers dat u niet wist dat ze leden waren van Poro (zie gehoor CGVS, p 9) terwijl u verder in het gehoor tot tweemaal toe bevestigt dat u wist dat deze mensen tot de Poro gemeenschap behoren. (zie gehoor CGVS, p 15) **Het feit dat u hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt, maakt nogmaals uw asielrelaas ongeloofwaardig.** Overigens is het des te opmerkelijker dat u tevens verklaart dat u 'weet dat hij (nvdv man waartegen u uw frustratie m.b.t. Poro uitte) u niet graag mocht' (zie gehoor CGVS, p 21) **Van iemand die Poro vreest en daarvoor zijn land heeft verlaten mag echter verwacht worden dat hij reeds in zijn land van herkomst de noodzakelijke maatregelen zou treffen om niet in opspraak te komen bij een dergelijke Poro beweging en dat hij dus zeker geen**

kritiek zou uiten tegen personen die hem niet genegen zijn, over hun eigen beweging. Bijgevolg is het niet aannemelijk dat u dergelijke uitspraken zou gedaan hebben en op die manier dergelijk risicovol gedrag zou hebben gesteld.

U blijkt immers bovendien over een **gedegen kennis over de Poro gemeenschap** te beschikken. Zo verklaart u dat mensen van Sierra Leone **weten wat Poro is**. U verduidelijkt dat door te stellen dat als mensen van Poro zeggen dat ze komen, dat niemand hen dan kan stoppen. (zie gehoor CGVS, p 9) Ook verklaart u dat mensen van Sierra Leone **weten wat Poro allemaal doet**; 'ze trekken hun huid eraf, ze snijden hun tong af, ze steken hun ogen uit.' (zie gehoor CGVS, p 10) Tevens verklaart u 'Ze (nvdr Poro) zijn niet van politie, maar ze denken dat het land van hen is. Ze leggen hun regels op. Niemand kan hen stoppen.' (zie gehoor CGVS, p 10) Gegeven deze context verklaart u tevens dat 'Als je niet tegen hun (nvdr Poro) wetten gaat, dan gaan ze geen slechte dingen met je doen'. (zie gehoor CGVS, p 14) Ondanks uw kennis over Poro verklaart u dat u, ondanks het feit dat u kritiek op Poro gaf, 'dit geen probleem zou zijn'. (zie gehoor CGVS, p 15) **Het is allerminst geloofwaardig dat u, die op de hoogte bent van Poro en hun regels, denkt dat het geen probleem vormt dat u kritiek uit over Poro tegen mensen van Poro.** Van een groepering waarvan u zegt dat ze u niet lastig vallen als u hun wetten respecteert en die, zoals u verklaart, gruwelijke dingen doen, is het niet aannemelijk dat u openlijk kritiek tegen hen uit en verwacht dat ze dit aanzien als een 'grap'. **Het feit dat u dergelijk risicovol gedrag heeft gesteld, ten aanzien van mensen van wie u wist dat ze tot deze groep behoren, terwijl u duidelijk weet tot wat Poro in staat zou kunnen zijn, maakt dat uw verhaal allerminst doorleefd overkomt. Hierdoor wordt uw geloofwaardigheid nogmaals aangetast.**

Bovendien verklaart u dat u **iemand kent, Mr (S.B.), die Poro ook bekritiseerde**. Hierop zouden mensen van Poro naar hem zijn gegaan en ze zouden hem geïnitieerd hebben. (zie gehoor CGVS, p 18) Eens te meer maakt het uw relaas onwaarschijnlijk daar u iemand kent die hetzelfde deed als u en u tevens op de hoogte bent van de consequenties van zijn uitspraak. **Hierdoor is het volledig onwaarschijnlijk dat u uw kritiek als 'een grap' (zie gehoor CGVS, p 9) bestempelt.**

Bovenstaande elementen tasten de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas fundamenteel aan.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat tijdens het gehoor melding wordt gemaakt van uw gedwongen opname in het Sint-Alexius psychiatrisch ziekenhuis. Uit het afschrift van het vredegerecht blijkt dat u ter observatie dient te worden opgenomen voor een periode van veertig dagen. Uit het medisch attest, opgemaakt door dr (L.M.) blijkt dat de diagnose 'paranoïde psychotische episode' werd vastgesteld. Deze toestand blijkt traag progressief te zijn verlopen. Het medisch attest vermeldt dat een verblijf in een omgeving zonder steunfiguren, gecombineerd met een onzekere, traag verlopende procedure tot asielaanvraag, een belastende factor kunnen zijn, die bij kwetsbare personen een psychische decompensatie kunnen uitlokken.

Tijdens uw gehoor op het CGVS heeft de protection officer op geen enkel moment, buiten de momenten waarop er uitdrukkelijk naar werd gevraagd, iets gemerkt van uw medische toestand. Er kan dus van worden uitgegaan dat, dankzij de juiste medicatie, uw psychologische toestand is gestabiliseerd. **Uit het gehoorverslag blijkt dat u de gestelde vragen begrijpt en u er ook op kan antwoorden. Er kan zodoende van worden uitgegaan dat uw medische toestand onder controle was zodat u een waarachtig gehoor kon afleggen.**

Gelet op voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48, 48/2, 48/3, 48/4, § 2, 48/5 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook op machtsoverschrijding en machtsafwending.

Volgens verzoeker heeft het CGVS geen enkele bevoegdheid om over te gaan tot vaststellingen dat er een stabilisering van verzoekers medische toestand zou zijn op het ogenblik dat hij werd gehoord. Het

CGVS had minstens het advies moeten inwinnen van een arts. Er is geen enkele betwisting over het gegeven dat verzoeker op het ogenblik van het gehoor op 28 november 2013 duidelijk zeer slecht was. Indien er al een stabilisering van zijn psychiatrische toestand zou zijn geweest, zou hij zeker niet meer "gecolloqueerd" geweest zijn.

Wat betreft zijn vrees, stelt verzoeker dat zijn verklaringen misschien inderdaad niet steeds coherent zijn, maar dat dit veroorzaakt is door zijn psychische en mentale toestand die gepaard gaat met psychoses. Bovendien vond het gehoor meer dan tweeënhalf jaar na zijn aankomst in België plaats. Volgens verzoeker is het niet-coherente karakter van zijn verklaringen een aanwijzing dat zijn psychiatrische toestand zijn "verhoorbaarheid" op 28 november 2013 in de weg stond.

De vragen naar wanneer hij zich niet veilig voelde (na het eerste of het tweede incident) zijn volgens verzoeker onbelangrijke details in het licht van de geschetste problematiek van angst voor de Porogemeenschap, waarover minstens een onderzoek door het CGVS had kunnen gebeuren. Het is duidelijk dat verzoeker en de *protection officer* naast elkaar aan het praten zijn.

Er dient te worden uitgegaan van het feit dat verzoekers psychiatrische problemen reeds langer aanwezig zijn en een verklaring vormen waarom de logica van bepaalde handelingen of dadingen en uitlatingen van verzoeker in Sierra Leone destijds niet steeds coherent waren of op een duidelijke logica berusten. Dezelfde redenering geldt voor zijn verklaringen met betrekking tot de zogenaamde tegenstrijdige verklaringen over de plek waar de mensen van de Poro hem voor de eerste keer hebben gezocht, het feit of hij zelf ooit de mensen van de Poro gezien heeft en of hij wel wist of de mensen tegen wie hij kritiek uitte, tot de Porogemeenschap behoorden. Zijn risicovol gedrag is waarschijnlijk te verklaren door zijn psychiatrische problematiek..

Het CGVS heeft bovendien op geen enkele wijze nagegaan of het hebben van een psychiatrische ziekte in de samenleving te Sierra Leone geen probleem stelt voor deze patiënten voor vervolging, discriminatie en mishandeling. Verzoeker verwijst naar een internetartikel over het probleem van het gebrek aan medische psychiatrische zorg in Sierra Leone.

Verder is volgens verzoeker op geen enkele wijze enig onderzoek gevoerd naar de situatie in Sierra Leone in het kader van de subsidiaire bescherming.

2.2.1. Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. Op welke manier de bestreden beslissing behept zou kunnen zijn met machtsoverschrijding kan niet worden ingezien. De commissaris-generaal heeft immers de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Machtsafwending houdt in dat een orgaan de bevoegdheid die werd verleend tot het bereiken van een bepaald doel van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven. Diegene die machtsafwending aanvoert moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aanbrengen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doelen werden nagestreefd door het bestuur. Bovendien moet opdat sprake kan zijn van machtsafwending, het ongeoorloofd oogmerk het enige doel zijn van de bestreden beslissing. Verzoeker voert niet het minste element aan waaruit zou kunnen blijken dat een ongeoorloofd oogmerk het enige doel is van de bestreden beslissing. Hij toont de bewering dat er sprake zou zijn van machtsafwending niet aan, zodat deze niet kan worden bijgetreden.

2.2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op

motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Verzoeker voert aan dat zijn psychiatrische toestand op het moment van zijn gehoor op 28 november 2013 dermate is dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties veroorzaakt zijn door deze toestand.

De Raad stelt op basis van het vonnis van de vrederechter van 10 oktober 2013 – waarbij verzoeker gedwongen werd opgenomen ter observatie voor een periode van 40 dagen – en het verslag van dokter (M.) van 10 december 2013 – waaruit blijkt dat bij verzoeker de diagnose werd gesteld van paranoïde psychotische episode en dat hij nog steeds in behandeling is – (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) vast dat niet kan worden uitgesloten dat verzoeker op het moment van het gehoor op 28 november 2013 zich in een dermate psychiatrische toestand bevond dat het voor hem niet mogelijk was om op een coherente manier verklaringen af te leggen. *In casu* komt het in voorliggend dossier, gelet op de voorhanden zijnde medische problematiek, niet aan de *protection officer* toe om verzoekers psychische capaciteiten voor het afleggen van het gehoor te beoordelen.

Aangezien op basis van het gehoorverslag en de overige elementen in het administratief dossier niet kan beoordeeld worden in welke mate verzoekers verklaringen beïnvloed werden door zijn psychiatrische problematiek en rekening houdend met zijn psychiatrische behandeling ten tijde van het gehoor alsook het ontbreken van verdere informatie met betrekking tot het verloop van verzoekers problematiek, stelt de Raad vast dat verweerder de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden door niet te verifiëren in hoeverre verzoekers gehoor kan worden aangewend bij de beoordeling van zijn asielrelaas en, indien nodig, geen tweede gehoor deed.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 11 februari 2014 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS